

Terugblikje Geheugenkoor Alkmaar 12 oktober 2018

Het is druk. Niet bij de kapstok. Nee, een jas hebben we vandaag niet nodig. Te mooi weer.

Wel bij de tafel met de koffie en de thee. En in de kring. We zij er bijna allemaal. Edwin speelt al piano. Er wordt gepraat, gelachen. Zo'n sfeertje als je wel hebt voor een voorstelling of spannende gebeurtenis. Verwachtingsvol, beetje opgewonden. Nog niet eens echt begonnen en nu al gezellig.

Het programma is divers. De liedjes zijn opgehangen aan het thema Herfst. Wie kon bevroeden dat vandaag de warmste 12 oktober sinds 1901 zou worden?

De anonieme maker van het gedicht dat Nelly voordraagt beschreef oktober al wel als een prachtmaand!

Schoonheid

*Oh, 'k heb er vele meegemaakt
Zo in de loop der jaren,
Doch 'k heb er zelden meer gezien,
Die evenwaardig waren.
De zachtheid en de schoonheid en
De mildheid, die zij biedt,
Zijn eigenschappen, dacht ik zo,
Die men te zelden ziet.*

*De rust, de goede zwijgzaamheid,
Die 'k miste in 't verleden,
Behoren, meen ik, zeker tot
De grote zeldzaamheden.
De zoetheid van haar adem en
De geur, die haar omgeeft,
Zijn dagelijks een vreugde, die
Een mens zo nodig heeft.*

*Zij heeft geen boze buien en geen luimen als zovelen.
Zij tooit zich, zeer bescheiden, met
Veelkleurige juwelen.
Zij toont zich warm en weelderig,
Kortom, zij is een pracht,
Die blij maakt en, zo denk ik soms,
Met milde ogen lacht.*

*Ik hoop beslist van harte, dat
Haar schoonheid nog niet taant.
Wat mij betreft: 't bevalt mij best
Zo'n pracht-oktobermaand.*

Nico tracteert ons op een medley op zijn mondharmonica. Het ene lied gaat in het ander over: *Marina, Jingle Bell, Middellandse Zee, Koekoek*. Virtuoso begeleidt hij zichzelf op dit verrassende instrument. Wij genieten en zingen graag mee!

Nog een optreden! Annemiek zingt het lied *Laat me* van Ramses Shaffy met begeleiding op de piano door Edwin. Het lied is een vertaling uit het Frans, *Ma Dernière Volonté (Vivre)* van de Franse zanger Serge Reggiani. In de Franse tekst gaat het over iemand die bang is om dood te gaan. Shaffy zingt daarenteen in de vertaling over zichzelf midden in het leven staand, vol levensvreugde en zonder doodsangst.

De regel "Ik ken de kroegen, kathedralen, van Amsterdam tot aan Maastricht/Toch zal ik elke dag verdwalen, dat houdt de zaak in evenwicht." is in 2015 benoemd tot de mooiste regel uit een Nederlands lied. (bron Het Parool van 2 juni 2015)

De tekst staat onder dit Terugblikje.

Het lijkt nu of we alleen gezeten en geluisterd hebben. Nee beslist niet. Neem het simpele liedje over de bezem:

*De bezem, de bezem
wat doe je ermee,
wat doe je ermee?
Je veegt ermee,
je veegt ermee
de vloer, de vloer.*

We maken wilde veegbewegingen. Als je zo in het echt zou vegen, zou de stof alleen verplaatst worden.

En bij het lied *Een met de natuur* maken we de vertrouwde gebaren:

De Wind, Het Water (zwaaiende beweging en golvend gebaar)

Het Vuur, De Aarde, (handpalmen omhoog en cirkel maken)

Zonneschijn en Regen (gespreide vingers omhoog en bewegende vingers omlaag)

Eén met de natuur (handen in elkaar strengelen)

Naast de piano van Edwin, de accordeon van Annemiek, de mondharmonica van Nico, de trommel van Patrick, de Russische citer van Gertje en de duimpiano van Roos, zijn er ook de klokjes van Miep, An en Meta. Zij klingelen, wij zingen:

*'t Zonnetje gaat van ons scheiden
't Avondrood kleurt weer het veld
Zoete rust mogen wij beiden
Nog door geen zorgen gekweld
Refrein:
Hooft gij, hoe 't klokje met lieflijke klank
Ons weer naar huis roept tot bede en dank
Luid nu o klokje luid voort
Slapen wij straks ongestoord
Schemering daalt op de dreven
De avondster glanst weer van ver
Straks staat Gods naam weer geschreven
Schitt'rend in sterre bij ster
(Refrein)
Welkom, verkwikkelijke avond*

*Dank, die uw zoet heeft bereid
Rust na de arbeid, hoe lavend!
God heeft ons 't leger gespreid.*

Zo sereen als het Avondklokje klinkt, zo krachtig klinkt 't *Is moeilijk bescheiden te blijven.*

De dansvloer is vol, de zangers die blijven zitten zingen de coupletten, de dansers vallen bij het refrein in.

*'t Is moeilijk bescheiden te blijven
Wanneer je zo goed bent als ik
Zo stoer zo charmant en zo aardig
Dat zie je in een ogenblik
Ik denk als ik kijk in de spiegel
Daar staat een geweldige vent.
't Is moeilijk bescheiden te blijven
Voor een kerel met zoveel talent. (Ja ja)*

Een goed besluit van deze fijne middag!

Groet,
Marja Ruts

Laat me

*Ik ben misschien te laat geboren,
of in een land met ander licht.
Ik voel me altijd wat verloren,
al toont de spiegel mijn gezicht.
Ik ken de kroegen en kathedralen,
van Amsterdam tot aan Maastricht.
Toch zal ik elke dag verdwalen,
dat houdt de zaak in evenwicht.*

*laat me, laat me, laat me mijn eigen gang maar gaan.
laat me, laat me, ik heb het altijd zo gedaan.*

*Ik zal m'n vrienden niet vergeten,
want wie mij lief is blijf me lief.
En waar ze wonen moest ik weten,
maar ik verloor hun laatste brief.
Ik zal ze heus nog wel ontmoeten,
misschien vandaag, misschien over een jaar.
Ik zal ze kussen en begroeten,
het komt vanzelf weer voor elkaar.*

(refrein)

*Ik ben gelukkig niet verankerd,
soms woon ik hier, soms leef ik daar.
Ik heb mijn leven niet verkankerd,*

*'k heb geen bezit en geen bezwaar.
Ik hou van water en van aarde,
ik hou van schamel en van duur.
D'r is geen stuiver die ik spaarde,
ik leef gewoon van uur tot uur.*

(refrein)

*Ik zal ook wel eens een keertje sterven,
daar kom ik echt niet onderuit.
Ik laat mijn liedjes dan maar zwerven,
en verder zoek je het maar uit.
Voorlopig blijf ik nog jouw zanger,
jouw zwarte schaap, jouw trouwe fan.
Ik blijf nog lang, en liefst nog langer,
en laat me blijven wie ik ben.*

*laat me, laat me, laat me m'n eigengang maar gaan.
laat me, laat me, ik heb het altijd zo gedaan.
laat me, laat me, laat me m'n eigen gang maar gaan,
laat me, laat me, ik heb het altijd zo gedaan*